

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a Dobrossy és Alexa Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Dobrossy István ügyvéd, által képviselt felperesnek a dr. Nagy Zoltán és dr. Zaccaria Beáta Lea jogtanácsosok által képviselt Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatala Hatósági Főosztály Észak-alföldi Kihelyezett Hatósági Osztály alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Hajdú Bihar Megyei Bíróság által 2008. október 30. napján hozott 7.K.30.384/2008/6. számú ítélet ellen a felperes által 8. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - nyilvános tárgyaláson - meghozta az alábbi

í t é l e t e t

A Legfelsőbb Bíróság a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 7.K.30.384/2008/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes az E.Bank Zrt-től 2003. szeptember 30-án állami kamattámogatásos 10.000.000 Ft összegű hitelt vett fel családi ház építéséhez.

A felperes a C.Rt-től 2004. november 25-én 53.686 CHF (8.500.000 Ft) összegű piaci kamatozású hitelt vett fel egy másik ingatlanhoz, lakásvásárlás finanszírozására.

A felperes 2007. évben a személyi jövedelemadó (továbbiakban: szja) bevallásának 82. sorában lakáscélú hiteltörlesztésre befizetett összeg kedvezményeként 120.000 Ft-ot vallott 692.788 Ft törlesztés után.

Az adóhatóság a felperesnél 2007. évre szja-adónemben ellenőrzést végzett.

A revízió eredményeként hozott elsőfokú határozatban a felperes terhére 83.777 Ft adókülönbözetet állapított meg, amit jogosulatlan visszaigénylésnek minősített, és felperest 25.133 Ft adóbírsággal sújtotta.

A felperes fellebbezése alapján eljáró alperes a 1941652923 számú határozatában az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Az alperes határozatában a következőket állapította meg: Mindkét hitelszerződés szerinti összeg lakáscélú felhasználásra felvett hitelnek minősül. Mivel a felperes részére folyósított lakáscélú hitelek együttes összege meghaladja az adókedvezményre jogosító hitelnagyságot, a felperes nem volt jogosult adókedvezmény érvényesítésére. A felperes a valóságosnál 10.613 Ft-tal alacsonyabb összegben vallotta be a kifizetők által levont adóelőleg összegét, és az életbiztosítással összefüggésben pedig nem érvényesített 46.836 Ft adókedvezményt, ezért a 120.000 Ft, a 10.613 Ft és a -46.836 Ft különbözete, azaz a 83.777 Ft jogosulatlan visszaigénylés.

Az alperes az adóbírság mértékét „az adózó jogellenes magatartásának súlyára tekintettel” a jogosulatlan visszaigénylés összegének 30 %-ában írta elő, és utalt arra, hogy a felperes csak a bevallás benyújtását és az ellenőrzés megkezdését követően fordult tájékoztatásért az ügyfélszolgálatához.

Az alperes érdemi döntését a személyi jövedelemadóról szóló többször módosított 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szja.tv.) 38.§ (1) és (8) bekezdéseiben és az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban: Art.) 170.§ (1) bekezdésében, 171.§ (1) bekezdésében foglaltakra alapította.

A felperes keresetében az adóhatósági határozatok hatályon kívül helyezését kérte. Azzal érvelt, hogy az adókedvezményt jogszerűen érvényesítette, mivel a két hitelt nem kell összeadni, ezek ugyanis más-más ingatlanra vonatkoznak, illetve ezek egyike állami kamattámogatásos, a másik pedig piaci kamatozású volt, és bevallásának kitöltésekor jóhiszeműen, kellő körültekintéssel járt el. Hivatkozott arra is, hogy az alperes különböző szervezeti egységein belül sincs egységes jogi álláspont az adókedvezmény érvényesíthetőségét illetően. Előadta, hogy már a bevallás kitöltése előtt illetve azt megelőzően megkereste az alperes ügyfélszolgálatát és az ott kapott tájékoztatásnak megfelelően nyújtotta be bevallását.

A megyei bíróság a felperes keresetét elutasította.

Jogi álláspontja a következő volt:

Az Szja.tv. 38.§ (1) bekezdés a) pontja a magánszemély által felvett lakáscélú valamennyi hitel összegéről rendelkezést tartalmaz, ezek felvételét nem egyetlen hitelhez és nem egyetlen ingatlanhoz köti. A felperes által felvett mindkét hitel - a felperes által sem vitatottan-lakáscélúnak minősíthető, összeszámításukra ezért és a jogalkotói célra figyelemmel sort kellett keríteni. A törvényhozási cél ugyanis az volt, hogy ne létesüljön adókedvezményben az az adózó, aki lakáscélú felhasználásra 15.000.000 Ft-ot meghaladó összeget képes vállalni,

illetve teljesíteni. Ezt a jogértelmezést támasztja alá az Szja.tv. 38.§ (8) bekezdése is. A felperes jogi álláspontját az adóhatóságok által részére megküldött tájékoztatások, nyomtatvány, továbbá a banki igazolások és a kitöltési útmutató sem támasztja alá ezért a jogosulatlan visszaigénylés megállapítására megalapozottan és törvényesen került sor.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte annak hatályon kívül helyezését, és a kereseti kérelmének helyt adó döntés meghozatalát, vagy a megyei bíróság utasítását új eljárásra, új határozat hozatalára. Azzal érvelt, hogy a jogerős ítélet nem felel meg az Szja.tv. 38.§-ában foglaltaknak, téves jogértelmezésen alapul. Az Szja.tv. 38.§ (1) bekezdés a) pontjában foglalt 40 %-os kedvezmény feltételeinek maradéktalanul megfelelt, mivel a 10.000.000 Ft összegű hitel 40 %-át, azaz 120.000 Ft-ot kívánta érvényesíteni, a lakáscélú állami támogatásokról szóló kormányrendelet szerinti kamattámogatásban részesült, és a kedvezmény alapjául szolgáló lakáscélú hitelösszeg nem haladta meg a 15.000.000 Ft-ot. Kifejtette, hogy nem kell e hitel összegéhez hozzáadni a másik banktól felvett hitelt, mivel az egy másik ingatlanra vonatkozott. Hivatkozott a polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 1.§ (1) és (2) bekezdéseiben, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban Pp.) 3.§ (3) bekezdésében, 206.§ (1) bekezdésében és a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 2.§ (3) bekezdésében, az Art. 1.§ (1) és (5) bekezdéseiben, 170.§ (1) bekezdésében, foglaltak megsértésére is. Vitatta az adóbírság jogalapját is. Előadta, hogy az alperes eljárása rosszhiszemű volt, mivel egységes jogi álláspontot még saját szervezetén belül sem alakított ki a perben vitatott jogkérdést illetően. Kifejtette, hogy a megyei bíróság a bizonyítékokat tévesen értékelte, és figyelmen kívül hagyta a felperes alperessel ellentétes tényállításait.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A rendkívüli jogorvoslati eljárásban nincs helye bizonyítás felvételének, a bizonyítékok ismételt egybevetésének felülmérlegelésnek, a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben a rendelkezésére álló iratok alapján dönt. (Pp. 275.§-a, BH. 2002.29.)

Az iratokból pedig az állapítható meg, hogy nem volt vita a felek között az ügy érdemi eldöntése szempontjából releváns tények, azaz az ingatlanok és a hitelek száma, a hitelek jellege és

összegszerűsége tekintetében. A felperes továbbá a felülvizsgálati kérelmében csupán hivatkozott a bizonyítékok téves értékelésére, e körben azonban konkrétan nem jelölte meg, hogy milyen bizonyítékokat és miért értékelt volna tévesen a megyei bíróság. Ezért, és a Pp. 275.§-ára figyelemmel az ítéleti tényállás kapcsán jogszabálysértés nem állapítható meg, és a megyei bíróság eljárása - a felperes érvelésével ellentétben- megfelelt a Pp. 3.§ (3) bekezdésében, 206.§ (1) bekezdésében foglaltaknak.

A felperes által hivatkozott Ptk. 1.§ (1) és (2) bekezdései az ügyben irreleváns szabályok, mivel a perbeli jogvita adójogi jogviszonyból ered, ezért érdemi eldöntésére az adójogi jogszabályok, az Art., és az Szja. tv rendelkezései az irányadók.

Az Szja.tv. 38.§ (1) bekezdés a./ és b./ pontjának 2007. évre hatályos szövege úgy rendelkezik, hogy az összevont adóalap adóját adókedvezmény csökkenti, amely az 1993. december 31-e után hitelintézettel megkötött lakáscélú hitelszerződés alapján lakáscélú felhasználásra felvett hitel adósaként, (adóstársaként) szereplő magánszemély által a tőketörlesztés címén az adóévben megfizetett, a hitelintézet által igazolt összeg 40 %-a, feltéve, hogy a hitel alapján a magánszemély a lakáscélú állami támogatásokról szóló kormányrendelet szerint kamattámogatásban részesült, a hitelt lakótelek, új lakás vásárlásához vagy építéséhez vette fel, valamint a magánszemély által a kedvezmény alapjául szolgáló lakáscélú felhasználásra felvett hitel(ek) összege a 15.000.000 Ft-ot nem haladja (nem haladta) meg. 30 % a kedvezmény az olyan lakáscélú felhasználásra felvett hitelek esetén, amelyek az előzőekben megjelölt feltételeknek nem felelnek meg, feltéve, hogy a magánszemély által a kedvezmény alapjául szolgáló lakáscélú felhasználásra felvett hitel(ek) összege a 10.000.000 Ft-ot nem haladja (nem haladta) meg.

Az Szja.tv. 38.§ (8) bekezdése pedig kimondja, hogy a magánszemély az adókedvezményt csak egy önálló ingatlanhoz kapcsolódóan, és csak egy hitelszerződés adósaként, adóstársaként érvényesítheti. A hitelszerződés alapján az adóstársak közül csak egy magánszemély jogosult az adókedvezmény igénybe vételére, továbbá az adókedvezmény egy önálló ingatlanhoz kapcsolódóan csak egy hitelszerződés alapján érvényesíthető.

E törvényhelyek értelmében tehát a magánszemély abban az esetben jogosult lakáscélú hitellel összefüggő adókedvezmény érvényesítésére, ha az általa lakáscélú kedvezmény alapjául szolgáló lakáscélú felhasználásra felvett hitel illetve hitelek összege a 15.000.000 Ft-ot, vagy a 10.000.000 Ft-ot nem haladja meg. Az Szja tv. 38.§ (1) bekezdése szerinti törvényi rendelkezések nem egy hitelszerződés alapján felvett hitelről, hanem a magánszemély által felvett valamennyi olyan hitelről szólnak,

amelyek felvétele olyan célra történt, amely a törvény szerint lakáscélú hitel és adókedvezmény alapjául szolgálhat. Amennyiben a hitelintézet, vagy hitelintézetek által folyósított lakáscélú hitelek együttes összege meghaladja az adókedvezményre jogosító hitelnagyságokat, akkor a magánszemély nem veheti igénybe az adókedvezményt.

Az Szja. tv. 38.§ (8) bekezdése szerinti szabálynak csak akkor van jelentősége, ha az adózó magánszemély megfelel az Szja. tv. 38.(1) bekezdése szerinti törvényi feltételeknek.

A kifejtettekre figyelemmel osztja a Legfelsőbb Bíróság a megyei bíróság jogi álláspontját a tekintetben, hogy a felperes nem volt jogosult az adókedvezmény igénybe vételére, mivel az általa felvett lakáscélú hitelek együttes összege meghaladta a 15.000.000 Ft-ot.

A felperes 2008. február 5-én nyújtotta be szja-bevallását. A megbízólevelet 2008. február 27-én vette át, és az adóhatóság ügyfélszolgálatának állásfoglalását csak az adóhatósági ellenőrzésről történő tudomásszerzést követően kérte meg.

A rendelkezésre álló adatokból az állapítható meg, hogy az adóhatóság eljárási jogszabálysértést nem követett el, és minden rendelkezésre álló adatot, tényt, körülményt tényszerűen, iratszerűen és okszerűen értékelt nemcsak a jogalap, hanem a jogkövetkezmények tekintetében is, ezekről határozatában számot is adott, tehát indokolási kötelezettségét is teljesítette.

Az alperes keresettel támadott határozata az adókülönbözet és az adóbírság jogalapja, illetve ez utóbbi összezszerűsége tekintetében is megalapozott és törvényes döntést rögzít, megfelel az Szja.tv. 38.§-ában, 170.§ (1) bekezdésében, 171.§ (1) bekezdésében foglaltaknak, mivel az adóbírság mértéke nem a törvény szerint előírt 50 %-os, hanem 30 %-os mértékű.

A felperes a keresetében és az első tárgyalásig nem igazolt olyan tényt, adatot, körülményt, amit az alperesi határozatban rögzítettek felül még a javára lehetett volna értékelni.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben nem sért jogszabályt, ezért azt a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles a felülvizsgálati perköltség megfizetésére.

A felperes felülvizsgálati kérelmén a felülvizsgálati eljárási illetéket illetékbélyegben leróta, így e tárgyban határozni nem kellett.

Budapest, 2010. június 17.

**Dr. Lomnici Zoltán sk. tanácselnök, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó bíró,
Dr. Kurucz Krisztina sk. bíró**